

เค้าโครงรายวิชา

รหัสวิชา/ชื่อวิชา น.270 ภาษาอังกฤษทางกฎหมาย

ภาค 1/ ปีการศึกษา 2566

หลักสูตร นิติศาสตรบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

1. อาจารย์ผู้ประสานงานวิชา

- 1.1 อ.กรรณก บัววิเชียร อีเมล k.buawichien@hotmail.com (ผู้ประสานงานวิชา)
- 1.2 อ.ดร.ธนภัทร ชาตินักรบ อีเมล thanapatchatinakrob@gmail.com
- 1.3 ผศ.ดร.กรศุทธิ์ ขอพ่วงกลาง อีเมล korrasut@hotmail.com
- 1.4 Asst. Prof. Adam Reekie อีเมล a_reekie@tu.ac.th
- 1.5 อ.ณัฐวดี อินทวงศ์ อีเมล bnmin@bakermckenzie.com
- 1.6 อ.จรัมจิต พันธ์ทวี อีเมล jarimjit.pw@gmail.com

2. คำอธิบายรายวิชา

ฝึกทักษะและสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ซึ่งหมายรวมถึงการใช้ภาษาอังกฤษเบื้องต้น การอ่านและเข้าใจคำศัพท์ทางกฎหมายภาษาอังกฤษ การอ่านงานทางวิชาการกฎหมาย คำพิพากษาและตัวบทกฎหมายในภาษาอังกฤษ รวมไปถึงการเขียนการให้ความเห็นทางกฎหมาย (Law Office Memo) การร่างสัญญา (Contract Drafting) และการแปลงานเขียนทางกฎหมายจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย โดยเนื้อหาทางกฎหมายที่จะนำมาฝึกทักษะข้างต้นจะอยู่ในขอบเขตวิชาบังคับของนักศึกษาเป็นหลัก

ภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอน : อาจารย์ผู้สอนจะสื่อสารด้วยภาษาไทยเป็นหลัก (ยกเว้นในส่วนที่มีอาจารย์ชาวต่างชาติเป็นผู้สอน)

พื้นฐานภาษาของผู้เรียน : นักศึกษาจะได้รับการปรับพื้นฐานภาษาอังกฤษเบื้องต้น แต่อย่างไรก็ตามนักศึกษาควรมีความตั้งใจที่จะฝึกทักษะการใช้ศัพท์และสำนวนกฎหมายภาษาอังกฤษผ่านการทำแบบฝึกหัดในห้องอย่างสม่ำเสมอ รวมถึงอาจต้องใช้เวลาในห้องเรียนเพื่อทบทวนและศึกษาเพิ่มเติมด้วย

3. วัตถุประสงค์การบรรยาย

1. เพื่อให้ นักศึกษาสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการอ่าน เขียน แปล เอกสารต่างๆที่เป็นภาษาอังกฤษได้
2. เพื่อให้ นักศึกษามีความมั่นใจและสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษสำหรับนักกฎหมายไปใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคต

4. วันและเวลาบรรยาย: วันเสาร์ เวลา 09:00 - 11:00 น.

5. ห้องบรรยาย: ห้องบรรยาย 201

6. การวัดผล

ผลการศึกษา ผลการศึกษาในวิชาภาษาอังกฤษทางกฎหมาย คือ S (ใช้ได้) หรือ U (ใช้ไม่ได้) (ผ่าน/ไม่ผ่าน) และจะไม่นำมาคิดรวมกับจำนวนหน่วยกิตทั้งหมด

เกณฑ์ในการวัดผล ระดับคะแนนที่ผ่านหรือ S คือ ตั้งแต่ 60 คะแนนขึ้นไป จาก 100 คะแนนเต็ม

1. การปรับพื้นฐานภาษาอังกฤษ 10 คะแนน

2. เสริมศัพท์ภาษาอังกฤษ 40 คะแนน (ครั้งที่ 5 และ 7-10)

2.1. เสริมศัพท์และการอ่านภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายระหว่างประเทศ 10 คะแนน

2.2. เสริมศัพท์และการอ่านภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ 10 คะแนน

2.3. เสริมศัพท์และการอ่านภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายอาญา 10 คะแนน

2.4. เสริมศัพท์และการอ่านภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายมหาชน 10 คะแนน

3. ภาษาอังกฤษในการทำงานด้านกฎหมาย 10 คะแนน (ครั้งที่ 14)

4. การเขียนเอกสารภาษาอังกฤษ 40 คะแนน (ครั้งที่ 11-13 และ 15)

4.1. การเขียนภาษาอังกฤษ (Memo) 20 คะแนน (วันส่งงานจะแจ้งให้ทราบภายหลัง)

4.1.1. งานชิ้นนี้เป็นงานกลุ่มแต่จะมีการให้คะแนนตามสัดส่วนการทำงานของนักศึกษาแต่ละคนในกลุ่ม

4.1.2. นักศึกษาจะต้องแบ่งกลุ่มกลุ่มละ 3-5 คน และจะได้รับแจกเอกสารทางกฎหมาย เช่น ข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย หรือ คำพิพากษา ในการเรียนครั้งที่ 5 โดยนักศึกษาต้องอ่านข้อมูลที่ได้อ่านไปให้ครบถ้วนก่อนการเรียนครั้งที่ 11

4.1.3. นักศึกษาสามารถส่งร่าง (Draft) ให้ผู้สอนดูพร้อมรับฟัง feedback ได้หนึ่งครั้งก่อนส่งงานจริง

4.1.4. ตัวอย่าง Memo สามารถดูได้ในเอกสารแนบท้าย

4.2. ข้อสอบ Take-Home (การร่างสัญญาและงานแปล) 20 คะแนน (วันสอบจะแจ้งให้ทราบภายหลัง)

4.2.1. การร่างสัญญา 10 คะแนน

4.2.2. การแปล 10 คะแนน

7. เอกสารอ้างอิงประกอบการเรียนการสอน

1. จุมพต สายสุนทร, *การร่างสัญญาภาษาอังกฤษสำหรับนักกฎหมาย* (วิญญูชน 2562)
2. นิสิต อินทมาน, *ภาษาอังกฤษสำหรับนักกฎหมาย 1000 คำศัพท์ที่ควรรู้* (2564)
3. Emily Finch and Fafinski Stefan, *Legal Skills* (3ed, Oxford University Press, 2011)
4. Bryan Garner, *Legal Writing in Plain English: A Text With Exercises* (Chicago Press 2000)
5. Richard C. Wydick and Amy E. Sloan, *Plain English for Lawyers* (6ed, Carolina Academic Press, 2019)
6. Strunk William & E.B. White, *The Elements of Style* (Pearson 2009)
7. แหล่งข้อมูลอื่นๆทั้งในรูปแบบเล่มและรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ สามารถเข้าถึงได้จากเว็บไซต์ <https://law.duke.edu/study/legalwriting/resources/>

8. หัวข้อการเรียนการสอน/ แผนการสอน

ครั้งที่	วันที่	หัวข้อการบรรยาย	อาจารย์ผู้สอน
1.	วันเสาร์ที่ 19 สิงหาคม พ.ศ. 2566	ปรับพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษ	อ.กรกนก
2.	วันเสาร์ที่ 26 สิงหาคม พ.ศ. 2566	ปรับพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษ	อ.กรกนก
3.	วันเสาร์ที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2566	ปรับพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษ กิจกรรมและการวัดผล วัดผล 10 คะแนนตามวิธีการของผู้สอน	อ.กรกนก
4.	วันเสาร์ที่ 9 กันยายน พ.ศ. 2566	เสริมศัพท์ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย <ul style="list-style-type: none"> ● แนะนำคำศัพท์เบื้องต้น เช่น กฎหมาย ศาล คู่ความ ที่มาของกฎหมาย เอกสารที่ใช้ในคดี ● สำนวนภาษาละตินที่ควรรู้ เช่น de facto/ de jure ,in rem, prima facie 	อ.กรกนก

		<p><u>กิจกรรมและการวัดผล</u></p> <ul style="list-style-type: none"> ● แจกคำศัพท์ทางกฎหมาย ภาษาอังกฤษให้นักศึกษาไปหา ความหมาย ● ให้นักศึกษาแบ่งกลุ่มสำหรับทำ Memo 	
5.	วันเสาร์ที่ 16 กันยายน พ.ศ. 2566	<p>การหาข้อมูลและการอ้างอิงภาษาอังกฤษ</p> <ul style="list-style-type: none"> ● การหาข้อมูลภาษาอังกฤษ ● การเขียนอ้างอิงภาษาอังกฤษ 	อ.กรรณก
		<p><u>กิจกรรมและการวัดผล</u></p> <ul style="list-style-type: none"> ● แจกชื่อเอกสารทางกฎหมาย (คดี, กฎ หมาย, รายงาน, บทความวิชาการ) ใ้ นักศึกษาไปค้นหา ● แจกเอกสารให้นำไปอ่านเพื่อจะทำ Memo ในสัปดาห์ที่ 11 และ 12 	
6.	วันเสาร์ที่ 23 กันยายน พ.ศ. 2566	<p>เสริมศัพท์และการอ่านภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้อง กับกฎหมายระหว่างประเทศ</p>	อ.ธนภัทร
		<p><u>กิจกรรมและการวัดผล</u></p> <p>วัดผล 10 คะแนนตามวิธีการของผู้สอน</p>	
7.	วันเสาร์ที่ 30 กันยายน พ.ศ. 2566	<p>การอ่านภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย</p> <ul style="list-style-type: none"> ● การอ่านคดีความ ● การอ่านตัวบทกฎหมาย ● การอ่านบทความทางวิชาการ 	อ.กรรณก
		<p><u>กิจกรรมและการวัดผล</u></p> <p>ร่วมกันอ่านคดีความ, ตัวบทกฎหมาย, บทความ วิชาการในชั้นเรียน</p>	
<p>สัปดาห์สอบกลางภาค ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ระหว่างวันที่ 1- 8 ตุลาคม พ.ศ. 2566</p> <p>*วิชานี้ไม่มีสอบกลางภาค*</p>			

8.	วันเสาร์ที่ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2566	เสริมศัพท์และการอ่านภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ <u>กิจกรรมและการวัดผล</u> วัดผล 10 คะแนนตามวิธีการของผู้สอน	อ.กรศุทธิ์
9.	วันเสาร์ที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2566	เสริมศัพท์และการอ่านภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายอาญา <u>กิจกรรมและการวัดผล</u> วัดผล 10 คะแนนตามวิธีการของผู้สอน	Aj. Adam
10.	วันเสาร์ที่ 28 ตุลาคม พ.ศ. 2566	เสริมศัพท์และการอ่านภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายมหาชน <u>กิจกรรมและการวัดผล</u> วัดผล 10 คะแนนตามวิธีการของผู้สอน	อ.กรรณก
11.	วันเสาร์ที่ 4 พฤศจิกายน พ.ศ. 2566	การเขียนและการหาข้อมูลภาษาอังกฤษ <ul style="list-style-type: none"> ● ทบทวนโครงสร้าง IRAC กฎไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษทางกฎหมาย เช่น การใช้ Tense ในการเขียน Memo, การใช้ Auxiliary Verbs เป็นต้น <u>กิจกรรมและการวัดผล</u> เริ่มต้นเขียน Memo ตามกลุ่มที่ได้แบ่งไว้	อ.กรรณก
12.	วันเสาร์ที่ 11 พฤศจิกายน พ.ศ. 2566	การเขียนและการหาข้อมูลภาษาอังกฤษ <ul style="list-style-type: none"> ● แนะนำหลักการและสไตล์การเขียนแบบ Plain English ● แนะนำหลักการและสไตล์การเขียนเพื่อความชัดเจน (Clarity) และความสอดคล้อง (Cohesion) ● ทบทวนไวยากรณ์อื่นๆ 	อ.กรรณก

		กิจกรรมและการวัดผล รับฟัง Feedback และพูดคุยแลกเปลี่ยน เกี่ยวกับการเขียน Memo	
13.	วันเสาร์ที่ 18 พฤศจิกายน พ.ศ. 2566	การร่างสัญญาภาษาอังกฤษ (Contract Drafting) กิจกรรมและการวัดผล วัดผล 10 คะแนนตามวิธีการของผู้สอน	Aj. Adam
14.	วันเสาร์ที่ 25 พฤศจิกายน พ.ศ. 2566	ภาษาอังกฤษสำหรับการทำงานในสำนักงาน กฎหมาย/ Law firm กิจกรรมและการวัดผล วัดผล 10 คะแนนตามวิธีการของผู้สอน	ณัฐวดี อินทวงศ์ (Baker McKenzie)
15.	วันเสาร์ที่ 2 ธันวาคม พ.ศ. 2566	การแปลเอกสารภาษาอังกฤษ กิจกรรมและการวัดผล วัดผล 10 คะแนนตามวิธีการของผู้สอน	จรัมจิต พันธุ์วิ (ผู้พิพากษา)
สอบปลายภาค วันที่ 6-8, 12-23 ธ.ค. 2566			

ตัวอย่าง Memo (Memo ที่นักศึกษาต้องเขียนไม่มีความซับซ้อนเท่าตัวอย่าง)

TO: Susan Daniels
FROM: Examinee
DATE: February 26, 2019
RE: Andrew Remick matter

MEMORANDUM

II. STATEMENT OF FACTS [OMMITTED]

III. EVALUATION OF REMICK'S NEGLIGENCE CLAIM AGAINST LARRY DUNBAR

In order to establish a viable cause of action in negligence, a plaintiff's complaint must allege the following four elements of negligence: (1) duty: a legal obligation requiring the actor to conform in a certain standard of conduct; (2) breach of duty: unreasonable conduct in light of foreseeable risks of harm; (3) causation: a reasonably close causal connection between the actor's conduct and the resulting harm; and (4) damages, including at least one of the following: lost wages, pain and suffering, medical expenses, or property loss or damage. *Weiss v. McCann*, (Fr. Ct. App. 2015) citing to (*Fisher v. Brawn*, (Fr. Sup. Ct. 1998)). A person has an affirmative legal duty to act only if created by statute, contract, relationship, status, property interest, or some other special circumstance. *Ellis v. Dowd*, (Fr. Sup. Ct. 1995). Ordinarily, under common law there is no affirmative duty to act, unless the act is a voluntary act, or the actor assumes the duty

to use reasonable care. Id. The voluntary act giving rise to an affirmative duty to act and the assumption of a duty to act is often referred to collectively as the "affirmative duty" or the "Good Samaritan" doctrine, and is codified in the Restatement (Third) of Torts §§ 42 and 44 (2012). However, and in this case, it appears that Remick has a viable claim for negligence against Larry Dunbar, who had an affirmative duty to exercise reasonable care and failed to do so causing Remick's injuries.

1. Duty: Larry Dunbar had an affirmative duty to act with reasonable care as a rescuer with intent to render assistance to Remick.

Under the Restatement Third of Torts, § 42 states that a duty is created based on an undertaking. An actor who undertakes services to another and who knows or should know that the services will reduce the risk of physical harm to the other has a duty of reasonable care to the other in conducting the undertaking, when (a) the failure to exercise such care increases the risk of harm beyond that which existed without the undertaking; or (b) the person to whom the services are rendered relies on the actor's exercising reasonable care in the undertaking. *Restatement § 42(a), (b)*. An undertaking occurs when an actor knowingly and voluntarily renders services on behalf of one another to reduce the risk of harm, or when circumstances would lead a reasonable person to believe that the actor is doing so for those purposes. Thus, a person rendering services to aid another and who knows or should know that the services will reduce risk of physical harm, the actor rendering the services must exercise reasonable care. The standard of reasonable care can be breached by an act of commission (misfeasance), or an act of omission (nonfeasance). *Restatement § 42 Comment [c]*. However, even when a person does not have a duty to act, and that person "takes charge" of another person.

Here, Dunbar voluntarily stopped his truck alongside Remick's car got out of the car and asked Remick if he needed assistance. Remick's car had just stopped working while driving and would not restart, nor would the dashboard illuminate, nor would the hazard lights work. Larry responded that he was a mechanic and offered to help Remick and intentionally did so. Dunbar voluntarily undertook a service to Remick, and knew or should have known that Remick was currently had a risk of physical harm, and that the services Dunbar intended to render would reduce Remick of the risk of physical harm. Dunbar likely knew this because Remick had told Dunbar about his injuries that he sustained from his own actions while attempting to move the car off the road. Dunbar knew or should have known that Remick was in a great risk of physical harm because Remick's car was still located in the road, on an active roadway. Here, Dunbar began to attempt to fix the car at approximately 5:15 p.m., at which point it started getting dark, Remick was concerned that the presence of his car on the road was dangerous especially with him still inside it. Remick asked Dunbar to push the car off the road onto the shoulder, and told Dunbar that he had emergency flares in the trunk, however, Dunbar refused these other options and repeatedly told Remick "not to worry." Furthermore, Remick was relying on Dunbar to exercise reasonable care because Dunbar stated that he

was a mechanic, and a reasonable person would believe that a mechanic would know about road safety or that the problem should be fixed relatively quickly before the risk increased any further. Thus, Dunbar had a duty to exercise reasonable care because Remick relied on Dunbar for assistance, and reasonably would believe that Dunbar was doing so because Remick could not do so himself and was in an increasingly risky situation, and Dunbar knew or should have known that his services would reduce the risk of harm to Remick because the quicker he got the car started the quicker Remick could drive instead of being stalled in the middle of the road.

Under the Restatement Third of Torts, § 44 states that even when no duty to act exists, an actor may have a duty to exercise reasonable care when the actor takes charge of another person who reasonably appears to be: (1) imperiled; and (2) helpless or unable to protect himself or herself. However, this section is limited to instances in which an actor takes steps to engage in a rescue by taking charge of another who is imperiled and unable to adequately protect himself or herself. *Restatement § 44 Comment [c]*. Furthermore, the duty is limited in scope and duration to the peril which the other is exposed and requires that the actor voluntarily undertake a rescue and actually take charge of the other. *Id.* A person may be rendered helpless by the innocent or tortious conduct of another, or by his or her own conduct. *Restatement § 44 Comment [g]*. However, the rescuer must take charge of the helpless individual with the intent of providing assistance in confronting the then-existing peril. *Id.*

Here, even if Dunbar had no duty to act, he likely assumed the obligation to act by taking charge of Remick who was imperiled and helpless. Remick was imperiled because his car was stalled and stuck in the middle of an active roadway. Remick rendered himself helpless and unable to protect himself (which is allowed under § 44) when he attempted to push his car off the road and twisted his ankle and could not put any weight on it or move, sufficient for actual impairment. Here, Dunbar's actions are consistent with an assumption of a duty to act with reasonable care because his affirmative actions to intend to render services for Remick's benefit by fixing his car. The Franklin Court of Appeals ruled in *Thomas v. Baytown Golf Course*, that in order to show a defendant "took charge" there must be a showing that through affirmative action an obligation was assumed or that services rendered were intended for the benefit of the plaintiff. *Thomas v. Baytown Golf Course*, (Fr. Ct. App. 2016). Here, Dunbar offered assistance and immediately took charge to fix Remick's car and Remick had no direction over what Dunbar was doing. In *Boxer v. Shaw*, the Franklin Court of Appeals found that because the defendant did not have direction or control over what the defendant and plaintiff did, that the defendant did not actually "take charge" of the plaintiff. Here, Dunbar had absolute control over the circumstances and situation and Remick was helpless and could not move, despite Remick's pleading to have Dunbar move the car off the road or to use road flares, Dunbar still went on with what he was doing and did not listen to Remick. Thus, Dunbar voluntarily took charge of Remick as an imperiled and helpless individual and was required to exercise reasonable care, extending only to the scope and duration of the risk

that Remick was under and the risk that made Dunbar voluntarily to undertake rendering services to Remick. Here, this risk is the risk that Remick was stuck in his stalled car in the middle of a roadway, the risk inherent with an active roadway is that other cars may crash into a stalled car on the roadway. Here, Dunbar was attempting to fix Remick's car to get him off the roadway. Thus, Dunbar had an obligation to act with reasonable care and his obligation and liability extended to the harm that actually occurred, Remick's car being struck by another car. Thus, in order for Dunbar to have breached his duty of reasonable care, Dunbar's actions must be contrary to reasonable care under the circumstances.

2. Breach: Larry Dunbar breached his duty of reasonable care to Remick by failing to exercise reasonable care failing to use a road flare.

In *Fisher*, the court stated that a duty must be recognized by law and must obligate a defendant to conform to a particular standard of conduct in order to protect others against unreasonable risks of harm. In this case, Dunbar's duty was to act with reasonable care. In order for Dunbar to have breached his duty of reasonable care, Dunbar's actions or omissions must have failed to conform to the standard of reasonable care to protect others against unreasonable risks of harm. Here, Dunbar failed to act with reasonable care because his rendering of services left Remick in a worse position than when he found him. After Dunbar found Remick it started to get dark, the risk of a car hitting Remick's car in the middle of the road increases as it gets darker, Remick's car had no lights or hazard lights, and Dunbar did not put his hazard lights on, on his truck. Dunbar, if he had acted with reasonable care, would have used one of Remick's road flares, or at the very least pushed Remick's car off the road onto the shoulder, as Remick suggested. The use of road flares or Dunbar's truck's hazard lights or moving Remick's car off the road would have substantially decreased the risk of harm that Remick was already under. Thus, because Dunbar conduct amounts to nonfeasance of an affirmative obligation that Dunbar had to act with reasonable care and failed to do so, it is likely that Dunbar breached an affirmative duty to Remick.

3. Causation: Larry Dunbar caused Remick's injuries through conduct amounting to nonfeasance that resulted in Remick's injuries.

The Franklin Court of Appeals, in *Weiss*, determined that causation is a reasonably close causal connection between the actor's conduct and the resulting harm. Here, Marsha Gibson stated that she did not see Remick's car, because it was unlit, until it was too late and even her immediate stopping on the brakes did not stop her car from colliding into Remick's car. As a result, it is a logical conclusion that if Remick's car was illuminated that Gibson would have seen the car and been able to stop earlier and not have collided with Remick's car. However, the evidence states that Remick's car was around a bend in the road, whether Remick's car was lit or unlit may not have had an effect on the amount of time Gibson had to stop. Although Gibson's statements makes it seem likely that it

would. Therefore, had Dunbar used the road flares, or turned on his own hazard lights, or pushed the car off the road, Remick's injuries would not have occurred. Thus, it may be said that there is a reasonably close causal connection between Dunbar's lack of conduct and Remick's injuries.

4. Damages: Larry Dunbar caused Remick's injuries, which Remick can prove.

The Franklin Court of Appeals in *Weiss* determined that damages include at least one of the following: lost wages, pain and suffering, medical expenses, or property loss or damage. Here, Remick can prove damages that resulted from the car accident as a result of Dunbar's actions. Remick cannot sue for damages for injuries he sustained to himself, including the twisted ankle, unless there is sufficient evidence that the car accident aggravated that injury in a determinable severity. However, Remick can likely prove that Dunbar is liable for the damages stemming from the car accident including, the medical expenses for the dislocated shoulder, broken arm, and minor concussion. Remick also likely has a claim for lost wages which are of dire concern right now because Remick is unable to operate his construction business, which is currently failing, and the reason why he can't operate the construction business is due to the fact that Dunbar caused these injuries to his extremities, which he needs to work on the construction site. Remick also likely has a claim for damages to his property, his car, because Gibson would not have crashed into the car if Dunbar had used the road flares or otherwise illuminated the scene.

IV. CONCLUSION

Therefore, and for the reasons stated above Remick likely has a viable claim for negligence against Dunbar.